

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

«Els van presentar als apòstols i, després de pregar, els imposaren les mans» (*Fets 6,6*)

Aquest diumenge, a la Catedral, seran ordenats quatre diaques al servei de la diòcesi. És certament un veritable goig que compartim entre tots els diocesans. Es tracta de quatre persones amb trajectòries i procedències diverses però unides pel mateix desig de respondre a la crida de Déu per ser servidors de l'Església des del ministeri diaconal.

El diaconat és un grau del sacrament de l'Orde Sagrat a l'Església, que troba els seus orígens en el llibre dels Fets Apòstols, amb la institució dels primers set diaques, i que ha estat restaurat recentment pel Concili Vaticà II com a ministeri propi i permanent dins de la jerarquia eclesiàstica. En la narració del seu origen en els Fets dels Apòstols (*Fets 1-7*), els diaques van ser escollits per servir les situacions de necessitat entre els germans d'aquella primitiva comunitat cristiana.

A diferència dels diaques transitoris que es preparen per al sacerdoci, els diaques permanents, que poden ser homes casats o cèlibes, estan cridats a servir el Poble de Déu principalment en els ministeris de la Litúrgia, la Paraula i la Caritat, en comunió amb el bisbe i el seu presbiteri.

Actualment, els diaques permanents es dediquen a la preparació i celebració dels sacraments del baptisme i el matrimoni, a presidir les exèquies, predicacions, catequesis, atenció als malalts, i assumeixen les responsabilitats i gestions que el rector de la parròquia o el bisbe els encomana, sense oblidar que el seu

objectiu originari va ser i encara és l'atenció als pobres.

Des de la creació de la diòcesi hem tingut el goig d'ordenar 18 diaques permanents, que sumats als que ja hi havia fan un total de 21, alguns dels quals ja estan jubilats, però que hi continuen col·laborant. Actualment, en el camí de preparació hi ha també un bon nombre de candidats que són signe de la vitalitat del diaconat permanent a la nostra diòcesi. Tot i això, cal reconèixer que és un ministeri encara poc conegut en el conjunt de l'Església. Precisament, els documents sobre el Sínode fan referència, entre altres qüestions, a la importància de la potenciació del diaconat, donada la seva realitat i presència.

Sigui com sigui, el fet que hi hagi persones que se sentin cridades per Déu i vulguin respondre a la seva crida per servir l'Església i els més necessitats és un motiu de goig i encoratjament per la vida diocesana, ja que l'Església és una comunitat viva amb moltes persones i diversos serveis. I tots som responsables en el camí del creixement personal i comunitari i en el testimoni de l'amor de Déu.

Encomanem avui especialment en la nostra pregària al Quique, al Lluís, al Pedro i al Robert perquè a partir d'avui seran ministres de Déu en el servei i l'entrega. I que la Mare de Déu els continuï guiant en el seu camí de fe i el de les seves famílies.

Escolta aquí
la carta
del Bisbe

ENTREVISTA

Escoltar la Bíblia

JOAN ALBERT LLIGONYA

Amb l'objectiu de donar servei a moltes persones que tenen problemes de visió o de lectura, i que voldrien mantenir un contacte amb la litúrgia i amb la Sagrada Escriptura, en Joan Albert Lligonya va crear l'any 2021 l'AudioBíblia.cat. Actualment, ja acumula més de 81 hores de locució (62 de l'AT i més de 19 del NT). A través d'aquesta App es poden escoltar gratuïtament (<https://audiobiblia.cat>) 66 llibres en àudio i totes les lectures de missa de cada dia, així com pregàries i altres textos litúrgics.

Què s'hi pot trobar a audiobiblia.cat?

La Bíblia en text i àudio, les lectures de la missa, pregàries, recursos d'estudi bíblic, santoral i continguts de formació cristiana. La font principal és la Bíblia Catalana Interconfessional. Jo participo activament en la concepció, la coordinació i la locució dels continguts i l'Arnau Fornaguera Orpinell ha redissenyat el web i l'aplicació. També incorporem la versió en castellà llatinoamericana, l'anglesa, la portuguesa i la xinesa. I aviat tindrem la versió en castellà peninsular.

Quines novetats presenta l'App?

Ara ja es poden escoltar les lectures de la missa de cada dia, no només les dels diumenges i festius. També estem enregistrant el Catecisme de l'Església Catòlica i la Bíblia de Montserrat, i volem donar més protagonisme a les parròquies i als seus voluntariats. És essencial que puguem escoltar la Paraula de Déu en català, si vivim i preguem en català.

Els teus lligams amb Ràdio Estel han tingut a veure a l'hora de crear l'Àudio-Bíblia?

I tant! Vaig ser la primera veu de Ràdio Estel, l'any 1994, i durant sis anys vaig acompanyar els oients cada matí. Aquells anys em van ensenyar que amb la veu no només comuniquem, sinó que també acompanyem i creem un vincle. A l'ÀudioBíblia intento fer el mateix: que la meua veu sigui un pont entre l'oient i les Sagrades Escriptures. I he de dir que el projecte m'ha fet créixer en la fe!

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

MN. JOSEP RAMON PÉREZ
Canonge de la Catedral de Barcelona

Aprendre a confiar en Déu

Vivim en una època marcada per la incertesa. Ens costa acceptar allò que no controlem i, sovint, ens inquieta no saber què ens depararà el demà. Enmig d'aquesta realitat, la figura del cardenal John Henry Newman ens ofereix un ensenyament ple d'actualitat i esperança.

Proclamat recentment Doctor de l'Església, Newman va ser un apassionat cercador de la veritat. La seva vida va estar marcada per una pregunta constant: què vol Déu de mi? En aquesta recerca sincera va descobrir que la fe no consisteix a tenir resposta per a tot, sinó a aprendre a confiar en Déu fins i tot quan no comprenem plenament els seus camins. En una de les seves meditacions va escriure una frase senzilla i profunda: «Déu sap el que fa». Aquestes paraules resumeixen una actitud espiritual que va transformar tota la seva existència. Newman va experimentar dubtes, dificultats i decisions que exigiren grans renúncies. Tanmateix, va aprendre a recolzar-se en la certesa que Déu guia la història i condueix cada vida amb saviesa i amor.

Sovint nosaltres també ens preguntem per què passen determinades coses. Ens costa entendre algunes proves, malalties, pèrdues o canvis inesperats. Voldríem tenir totes les respostes. Però la fe ens recorda que no estem sols ni aban-

donats a l'atzar. El Senyor coneix el nostre camí millor que nosaltres mateixos.

L'Evangeli ens presenta Jesucrist com l'expressió perfecta d'aquesta confiança. Tota la seva vida va estar orientada a complir la voluntat del Pare. Fins i tot en els moments més foscos, Jesús es va abandonar a les seves mans amb plena confiança. En Ell descobrim que Déu no deixa mai d'actuar pel nostre bé, encara que de vegades no ho puguem veure immediatament.

Aquesta experiència de confiança es reflecteix també en el lema episcopal de Newman: *Cor ad cor loquitur*, «el cor parla al cor». Per a ell, la fe no era una teoria ni una simple doctrina apresada, sinó un diàleg viu amb Crist. Des d'aquesta amistat profunda va poder recórrer camins desconeguts, afrontar incomprendiments i prendre decisions difícils sense perdre la pau.

També nosaltres estem cridats a viure així. No sempre sabrem què fem ni entendrem tot allò que succeeix. Però podem caminar amb serenitat quan recordem que Déu sí que sap el que fa. Quan obrim el nostre cor al seu, descobrim que la seva providència ens acompanya sempre. I aquesta certesa, lluny de disminuir la nostra llibertat, ens ajuda a viure amb esperança, confiança i alegria.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Alzheimer: el rostro de Cristo en el enfermo

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Cuando la memoria se apaga, cuando una persona empieza a perder sus recuerdos, ¿qué vemos? Esta pregunta cobra especial fuerza cada 21 de septiembre, Día Mundial del Alzheimer. En 2026 se cumplen 32 años desde su primera celebración. La jornada nos invita a detenernos ante una realidad que afecta a millones de personas y que, lejos de ser únicamente una cuestión médica, constituye un desafío sanitario, social, ético y, sobre todo, humano.

El reciente encuentro celebrado en el Vaticano, bajo el lema «Alzheimer: necesidad social, responsabilidad colectiva», recordó precisamente eso: que detrás de cada diagnóstico hay una persona y, junto a ella, una familia, unos cuidadores y una sociedad llamada a acompañar. La ciencia avanza y la investigación ofrece esperanza. Pero hay algo que ningún tratamiento puede sustituir: la cercanía, el cuidado y el reconocimiento de la dignidad de quien sufre.

Quizá sea este nuestro verdadero desafío: aprender a mirar con ojos llenos de amor.

Descubrir, incluso cuando faltan las palabras y los recuerdos, un rostro que sigue mereciendo cercanía, respeto y amor. Cuidar a quien es más vulnerable es también una obra de misericordia.

El arzobispo Sorondo declaró: «Debemos recuperar una espiritualidad sólida, sabiendo que el rostro de Cristo está en los enfermos».

María, Madre de la ternura, enséñanos a mirar con amor. Enséñanos a permanecer junto a quienes sufren; ayuda a las personas que se encuentran junto a ellas. Intercede, Señora, para que guiadas por el Espíritu la ciencia alcance nuevos objetivos.

Y que, junto a cada persona con Alzheimer, clamemos con amor: aquí estás tú, con toda tu dignidad, y aquí está el rostro de Cristo.

Lectures de la missa diària i santoral

21. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13].

Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers; santa Ifigènia, vg.; santa Celina, vg.

22. ■ Dimarts [Pr 21,1-6.10-13 / Sl 118 / Lc 8,19-21]. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Felix IV, papa (526-530).

23. □ Dimecres [Pr 30,5-9 / Sl 118 / Lc 9,1-6]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí; santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.; sant Lli o Linus, papa (tosca, 67-76) i mr.

24. ■ Dijous (□ Barcelona) [Coh 1,2-11 / Sl 89 / Lc 9,7-9]. Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica de Barcelona; festa de precepte a Barcelona ciutat); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Pacífic, prev. franciscà; beat Marc Criado, prev. trinitari.

25. ■ Divendres [Coh 3,1-11 / Sl 143 / Lc 9,18-22]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva); Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus); santa Aurèlia, vg.; beates Carme, Rosa i Magdalena Fradera, missioneres del Cor de Maria, verges i màrtirs l'any 1936.

26. ■ Dissabte [Coh 11,9-12,8 / Sl 89 / Lc 9,43b-45]. Sants Cosme i Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons mrs. de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics; sant Nil, abat; santa Justina, vg. i mr.

27. ■ † Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ez 18,25-28 / Sl 24 / Fl 2,1-11 (o bé: 2,1-5) / Mt 21,28-32]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüls, 1633); sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.

DIUMENGE XXV DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,6-9)

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

Salm responsorial (144)

R. *El Senyor és a prop dels qui l'invoquen.*

Us beneiré, Déu meu, dia rere dia, / lloaré per sempre el vostre nom. / El Senyor és gran. No us canseu de lloar-lo, / que la seva grandesa no té límits. R. El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R. Són camins de bondat els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 1,20c-24.27a)

Germans, tant si surto en vida d'aquesta presó, com si he de morir, sé que Crist serà glorificat en el meu cos. Perquè per a mi, viure és Crist, i morir em seria un guany. Però quan penso que, mentre continua la meua vida, puc fer un treball profitós, no sé pas què escollir; em trobo pres per aquesta alternativa: d'una banda, el meu desig és de morir ja per estar amb Crist, cosa incomparablement millor; però d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï la meua vida corporal. Ara, a vosaltres, us demano solament això: que porteu una vida digna de l'evangeli del Crist.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 20,1-16a)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que sortí de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya: va fer tractes per un jornal, i els envià a la seva tasca. Sortí altra vegada a mig matí, en trobà d'altres a la plaça sense feina i els digué: Aneu també vosaltres a la meua vinya; us pagaré el que sigui just. I ells hi van anar. Pels volts de migdia i a mitja tarda, tornà a sortir i va fer el mateix. Una hora abans de pondre's el sol encara en trobà d'altres i els digué: ¿Què feu aquí tot el dia desvagats? Ells li contesten: És que ningú no ens ha llogat! Els diu: Aneu també vosaltres a la meua vinya. Al capvespre, l'amo de la vinya digué a l'encarregat: Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels que han vingut més tard, i acaba pels primers. Vingueren, per tant, els qui feia una hora que treballaven, i cobraren el jornal sencer. Quan tocava als primers, es pensaren que cobriarien més, però van cobrar el mateix jornal. En veure això, rondinaven i deien al propietari: Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar tot el pes de la jornada i la calor. Ell va respondre a un d'aquests: Company, ¿quin mal t'he fet? ¿No haviem fet tractes per un jornal? Doncs, pren el que et toca i ves-te'n. A aquest darrer jo li vull donar igual que a tu. ¿Que no puc fer el que vull a casa meua? ¿Tens enveja perquè jo soc generós? Així els darrers passaran a primers, i els primers a darrers».

Lectura del libro de Isaías (Is 55,6-9)

Buscad al Señor mientras se deja encontrar, invocadlo mientras está cerca.

Que el malvado abandone su camino, y el malhechor sus planes; que se convierta al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón. Porque mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor—. Cuanto dista el cielo de la tierra, así distan mis caminos de los vuestros, y mis planes de vuestros planes.

Salmo responsorial (144)

R. *Cerca está el Señor de los que lo invocan.*

Día tras día, te bendeciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. / Grande es el Señor, merece toda alabanza, / es incalculable su grandeza. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones. / Cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 1,20c-24.27a)

Hermanos:

Cristo será glorificado en mi cuerpo, por mi vida o por mi muerte.

Para mí la vida es Cristo y el morir una ganancia. Pero, si el vivir esta vida mortal me supone trabajo fructífero, no sé qué escoger. Me encuentro en esta alternativa: por un lado, deseo partir para estar con Cristo, que es con mucho lo mejor; pero, por otro, quedarme en esta vida veo que es más necesario para vosotros. Lo importante es que vosotros llevéis una vida digna del Evangelio de Cristo.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 20,1-16a)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «El reino de los cielos se parece a un propietario que al amanecer salió a contratar jornaleros para su viña. Después de ajustarse con ellos en un denario por jornada, los mandó a la viña. Salió otra vez a media mañana, vio a otros que estaban en la plaza sin trabajo y les dijo: "¡Id también vosotros a mi viña y os pagaré lo debido". Ellos fueron. Salió de nuevo hacia mediodía y a media tarde, e hizo lo mismo. Salió al caer la tarde y encontró a otros, parados, y les dijo: "¿Cómo es que estáis aquí el día entero sin trabajar?". Le respondieron: "Nadie nos ha contratado". Él les dijo: "¡Id también vosotros a mi viña". Cuando oscureció, el dueño dijo al capataz: "Llama a los jornaleros y págales el jornal, empezando por los últimos y acabando por los primeros". Vinieron los del atardecer y recibieron un denario cada uno. Cuando llegaron los primeros, pensaban que recibirían más, pero ellos también recibieron un denario cada uno. Al recibirlo se pusieron a protestar contra el amo: "Estos últimos han trabajado solo una hora y los has tratado igual que a nosotros, que hemos aguantado el peso del día y el bochorno". Él replicó a uno de ellos: "Amigo, no te hago ninguna injusticia. ¿No nos ajustamos en un denario? Toma lo tuyo y vete. Quiero darle a este último igual que a ti. ¿Es que no tengo libertad para hacer lo que quiera en mis asuntos? ¿O vas a tener tú envidia porque yo soy bueno?". Así, los últimos serán primeros y los primeros, últimos».

COMENTARI

La nostra salvació

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral de Barcelona

De tan arrelat com es troba en el cor humà l'instint de dominació, una de les constatacions més evidents del Nou Testament és que als deixebles de Jesús els costà molt de desfer-se'n, si és que ho van arribar a fer mai. Per això, d'entrada, ens sorprèn aquesta paràbola dels treballadors de la vinya contractats a diferents hores (Mt 20,1-16a) i ens pot semblar injust que l'amo de la vinya pagués el mateix salari al qui treballà tota la jornada que al qui només treballà una hora. Tanmateix, si hi pensem bé, ens adonem que l'amo ho podia fer. Als qui havien treballat més els donà allò que havien pactat: un denari. Als qui havien treballat menys també els donà un denari. Podia tenir aquesta bondat amb ells, perquè era amo dels seus diners.

L'amo de la vinya, com tantes altres vegades a l'Escriptura (Lv 19,13; Dt 24,14-15; Is 5,1-7), representa Déu. Els treballadors som nosaltres i el denari —el salari— és la nostra salvació. Tots hem de treballar pel Regne de Déu: per la veritat, la vida, la santedat, la gràcia, la justícia, l'amor i la pau (Prefaci de la solemnitat de Crist Rei).

La paràbola traspua l'anhel de Déu de no excloure ningú, de fer participar tothom d'allò que té i, sobretot, d'allò que és. Poques vegades pensem en un Déu que es dona ell mateix, perquè ens fixem més en si ens dona coses o en què ens dona. Però Déu se'ns dona ell mateix. Per això ha enviat el seu Fill i també el seu Esperit.

Tots hem de treballar, però el més important per a Déu no és el treball que realitzem ni les nostres obres. El més important per a Déu som nosaltres. Quan Jesús pronuncià aquesta paràbola tenia al davant els fariseus, persones piadoses i complidores, però que menyspreaven els altres perquè els consideraven pecadors. Els fariseus tenien quelcom que, encara avui, també podem tenir nosaltres. Som fariseus quan ens presentem davant Déu creient-nos amb drets: que si vaig a missa, que si soc bona persona, que si... Això és precisament el que Jesús vol evitar.

Per a Jesús, la manera d'acostar-nos a Déu és una altra. Déu no ens estima perquè siguem bons, sinó que ens estima malgrat les nostres limitacions i pecats. «Déu t'estima com ets, però et somnia millor» (papa Lleó XIV, a la pressó de Brians I, el 10 de juny de 2026). Déu ens estima perquè ell és bo i ens diu, com va escriure l'apòstol Pau als filipencs: «Ara, a vosaltres, us demano solament això: que porteu una vida digna de l'evangeli de Crist» (Fl 1,27).

VIDA DIOCESANA

Agenda

Diumenge 20 de setembre, a les 18 h.
Ordenació diaconal a la Catedral de Luis Laliga, Pedro Robles, Enrique Rodríguez i Robert Tévar.

Dilluns 21 de setembre, a les 17.30 h.
Missa d'inici de curs de l'escola Ramon Pont a la parròquia de Sant Cristòfol de Terrassa.

Dijous 24 de setembre, a les 10.30 h.
El bisbe Salvador concelebra en la Missa de de la Mare de Déu de la Mercè a Barcelona com a patrona de la Província Eclesiàstica.

Dissabte 26 de setembre, a les 20 h.
El Sr. Bisbe presideix la Missa d'inici de ministeri de Mn. Carlos Valenciano i Mn. Joan Hernández com a rectors *in solidum* a Sant Martí de Sant Celoni.

Diumenge 27 de setembre, a les 12.30 h. El bisbe Salvador presideix la Missa en el santuari de Schoenstatt a Valldoreix amb motiu del centenari de la fundació de la institució.

Coneix
més sobre
l'actualitat de
la diòcesi aquí

Notícies

Festa de Santa Teresa de Calcuta.
Dissabte 5 setembre, al matí, el bisbe Salvador va presidir la Missa a la parròquia del Santíssim Salvador de Sabadell amb motiu de la festa de Santa Teresa de Calcuta. Va participar un gran nombre de feligresos, entre ells la comunitat de Missioneres de la Caritat.

Acció de gràcies a Puiggraciós. El Santuari de Puiggraciós ha acollit una Vetlla de Pregària d'acció de gràcies per la presència de la comunitat benedictina de Sant Pere de les Puel·les durant 53 anys. Mons. Salvador Cristau ha presidit l'acte, que ha reunit

les monges, fidels, preveres i representants dels municipis de l'entorn.

Convivència d'inici de curs del Seminari. Els seminaristes del Seminari de Terrassa han celebrat del 10 al 12 de setembre la convivència d'inici de curs a la Residència de la Immaculada, a Tartera. Enguany s'hi incorporen cinc nous seminaristes i la co-

munitat comptarà amb quinze seminaristes residents. La convivència ha inclòs un recés, reunions de programació, convivència i excursions.

Inici de ministeri

Mn. Carles Cahuana a la parròquia de Sant Pere de Terrassa, el 6 de setembre del 2026.

Mn. Miquel Àngel Jaimes a la parròquia de la Mare de Déu de les Arenes, el 13 de setembre de 2026.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

«Los presentaron a los apóstoles y, después de orar, les impusieron las manos» (Hch 6,6)

Este domingo, en la Catedral, serán ordenados cuatro diáconos al servicio de la diócesis. Es ciertamente una verdadera alegría que compartimos entre todos los diocesanos. Se trata de cuatro personas con trayectorias y procedencias diversas, pero unidas por el mismo deseo de responder a la llamada de Dios para ser servidores de la Iglesia desde el ministerio diaconal.

El diaconado es un grado del sacramento del Orden Sagrado en la Iglesia, que encuentra sus orígenes en el libro de los Hechos Apóstoles con la institución de los primeros siete diáconos y que ha sido restaurado recientemente por el Concilio Vaticano II como ministerio propio y permanente dentro de la jerarquía eclesial. En la narración de su origen en los Hechos de los Apóstoles (Hch 1-7), los diáconos fueron escogidos para servir en las situaciones de necesidad entre los hermanos de aquella primitiva comunidad cristiana.

A diferencia de los diáconos transitorios que se preparan para el sacerdocio, los diáconos

permanentes, que pueden ser hombres casados o célibes, están llamados a servir al Pueblo de Dios principalmente en los ministerios de la Liturgia, la Palabra y la Caridad, en comunión con el obispo y su presbiterio.

En la actualidad, los diáconos permanentes se dedican a la preparación y celebración de los sacramentos del bautismo y el matrimonio, a presidir exequias, predicaciones, catequesis, atención a los enfermos, y asumen las responsabilidades y gestiones que el rector de la parroquia o el obispo les encomienda, sin olvidar que su objetivo originario que sigue siendo la atención a los pobres.

Desde la creación de la diócesis hemos tenido el gozo de ordenar 18 diáconos permanentes, que sumados a los ya existentes hacen un total de 21, algunos de los cuales ya están jubilados pero que siguen colaborando. Actualmente en el camino de preparación existe también un buen número de candidatos que son signo de la vitalidad del diaconado permanente en

nuestra diócesis. Sin embargo, hay que reconocer que es un ministerio todavía poco conocido en el conjunto de la Iglesia. Precisamente, los documentos sobre el Sínodo se refieren, entre otras cuestiones, a la importancia de la potenciación del diaconado, dada su realidad y presencia.

Sea como fuere, el hecho de que haya personas que se sientan llamadas por Dios y quieran dar una respuesta de servicio a la Iglesia y los más necesitados es un motivo de gozo y aliento para la vida diocesana, ya que la Iglesia es una comunidad viva con muchas personas y diversos servicios. Y todos somos responsables en el camino del crecimiento personal y comunitario y en el testimonio del amor de Dios.

Encomendamos hoy especialmente en nuestra oración a Quique, Lluís, Pedro y Robert porque a partir de hoy serán ministros de Dios en el servicio y la entrega. Y que la Virgen, nuestra Madre, los siga guiando en su camino de fe y el de sus familias.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

